

Man gik da til:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse og Overvejelse af Forsvarets fremtidige Ordning.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1036).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 53 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Beslutning om Godkendelse af Opgørelserne over de Beløb, som Kjøbenhavns Frihavns-Aktieselskab i Aarene 1943, 1944 og 1945 har anvendt til Anlæg i Frihavnen.

(Forslaget til Beslutning findes i Tillæg A. Sp. 4653).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om borteblevne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4127; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1000).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Steincke: Grundlaget for dette Lovforslag er — som oplyst af den højtærede Justitsminister — den Betænkning, som den ved kongelig Resolution af 13. Maj 1936

nedsatte, forbilledlig faatallige Kommission afgav i Oktober 1945, og som Rigsdagens Medlemmer har faaet tilstillet og forhaabentlig nu har haft Lejlighed til at sætte sig ind i.

Det kan kun hilses med Glæde, at de tidligere spredte Bestemmelser samles i en enkelt Lov, samt at denne kommer nu, da Forholdene efter Verdenskrigens Rædsler og Ødelæggelser og Massebord netop gør en Lovordning paa dette Omraade særlig aktuel. I det store og hele kan vi heller ikke fra vor Side se rettere, end at det foreliggende Lovforslag ikke alene er naturligt, men ogsaa søger at gøre Ret og Skel.

Lovforslagets Kapitel 1 har Titelen „Borteblivelse“, men siger dog ikke noget om, hvad der skal forstaaes ved Borteblivelse, eller hvor længe man skal være forsvundet, stukket af eller gaaet under Jorden for at betragtes som være blevet borte, eller hvem der skal kunne rejse dette Spørgsmaal. Kommissionen definerer heller ikke Begrebet Borteblivelse, hverken i Indledningen til Betænkningen eller i Bemærkningerne til Kapitel 1, skønt den netop selv gør opmærksom paa, at Forordningen af 1839 baade bruger Udtrykkene „den, som ikke er at finde“ — men ikke af hvem —, „den fraværende“, „den borteværende“, „den udeblevne“, „den forsvundne“ og „den borteblevne“, hvilke Udtryk altsaa alle skal betyde det samme. Men deraf bliver man jo ikke stort klogere. Kommissionen tilføjer dog, at Betegnelsen en bortebleven Person efterhaanden har vundet en vis Hævd, saa at man ikke behøver at definere Begrebet, saaledes som f. Eks. den tyske Lov gør det, og som de jyske Stænder ønskede det før 1839, men som man ikke dengang kunde blive enig om. Det er ogsaa muligt, at en Definition er uden praktisk Betydning, selv om den vilde pynte som en Opsang til de mange Paragraffer, der følger bagefter.

I Kapitel 2 gives der derefter Regler om alment virkende Dødfornedningsdom. Det er et kedeligt Udtryk; men jeg har i hvert Fald indtil nu ikke kunnet finde noget, der var bedre. Dommen skal altsaa gaa ud paa, at den borteblevne skal anses for død, og denne Lov kan med andre Ord ikke anvendes, naar det *vides*, at vedkommende er død; hvilket har den Betydning, at Dommen *eo ipso* er uden Retsvirkninger, hvis det senere kan bevises, at Fornedningen ikke passer.

At Begæring om offentlig Indkaldelse nu ifølge § 6 kan ske efter 10 Aars Forløb mod tidligere 20 Aar, er formentlig rimeligt.